

ДЖЕФРИ АРЧЪР ОГЪРЛИЦА НА „ПОЛОВИН“ ЦЕНА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

По природа жените превъзхождат мъжете и госпожа Консуела Розенхайм не беше изключение.

Виктор Розенхайм, американски banker, бе третият съпруг на Консуела и клюкарските рубрики от двете страни на Атлантическия океан непрекъснато намекваха, че подобно на страстен пушач, бившата колумбийска манекенка вече се оглежда за следващ съпруг, преди да е довършила настоящия. Първите двама съпрузи — единият арабин, вторият евреин (Консуела не проявяваше расови предразсъдъци, стигнеше ли до подписване на предбрачни договори) — не й бяха осигурили достатъчна финансова независимост, на която да разчита, след като красотата й повехне. Затова пък още две споразумения щяха да уредят този въпрос. Устремена към целта си, Консуела не забравяше нито за миг, че разполага с не повече от пет години, за да изрече следващата брачна клетва.

Семейство Розенхайм отпътува за Лондон от дома си в Ню Йорк — ако трябва да сме точни, от домовете им в Ню Йорк. Лимузина с шофьор взе Консуела от огромната къща в Хамптън, за да я откара до летището, а съпругът ѝ се качи на втори автомобил, също с шофьор, който го очакваше пред офиса му на Уолстрийт. Съпрузите се срещнаха в залата на Конкорд на летище „Джей Еф Кей“. Когато кацнаха на „Хийтроу“, специална лимузина ги откара в „Риц“. Настаниха ги в обичайния им апартамент без намек за регистрация или подписване на документи.

И двамата имаха цел. Господин Розенхайм се надяваше да погълне малка търговска банка, която срещаше трудности по време на рецесията, а госпожа Розенхайм си бе поставила за цел да избере подходящ подарък за рожден ден. Въпреки сериозните проучвания, които направих, така и не успях да разбера чий рожден ден възнамерява да празнува Консуела.

След като цяла нощ не успя да мигне заради часовата разлика, Виктор Розенхайм поведе съветниците си на среща в Лондонското сити още в ранните часове на деня, докато Консуела остана в леглото да се чуди над закуската. Отхапа едно-единствено крайче препечена филия без масло и парче варено яйце.

След като отнесоха подноса, Консуела проведе два телефонни разговора, за да потвърди срещите за обяд, запланирани през двата дни в Лондон. След това се пъхна в банята.

Петдесет минути по-късно тя отново се появи в спалнята, облечена в оранжев костюм на „Олагани“, с тъмносиня яка, върху която русата ѝ коса се спускаше на пухкави вълни. Малцина от мъжете, с които се размина, докато отиваше към асансьора, а после към въртящите се врати на входа на хотела, пропуснаха да извърнат глави след нея и Консуела с радост отбеляза, че изминалите петдесет минути не са отишли напразно. Излезе от хотела и опъна рамене под лъчите на утринното слънце, готова да се заеме с неотложната задача за деня да избере въпросния подарък.

Консуела започна търсенето на Ню Бонд стрийт. Както и в миналото, нямаше намерение да се отклонява на повече от няколко пресечки на север, юг, изток или запад от това забележително място, въпреки че лимузината я следваше неотклонно на няколко стотин метра по-назад.

Обиколи „Асприс“, огледа внимателно последните модели часовници, задържа се пред златна статуетка на тигър с око от нефрит, сетне спря пред яйце на Фаберже и пое към „Картие“, където отхвърли изящно инкрустирана сребърна табла, платинен часовник и старинен часовник в стил Луи XIV. След това се отби в „Тифани“ и макар че амбициозният продавач ѝ показа почти всичко, с което разполагаха в магазина, тя отново си тръгна с празни ръце.

Застана на тротоара и погледна часовника си. Бе станало 12:52 и тя трябваше да се примири, че не бе открила желания подарък. Нареди на шофьора да я откара в „Харис Бар“, където госпожа Ставрис Клеантис я чакаше на обичайната им маса. Консуела поздрави приятелката си с целувки по двете бузи и се настани срещу нея.

Госпожа Клеантис, съпруга на небезизвестен корабен магнат — гърците предпочитаха да имат една съпруга и няколко любовници — бе посветила последните няколко минути на менюто, за да се убеди, че в ресторанта сервират малкото на брой ястия, които можеше да си позволи според последната си диета. Двете жени бяха прочели всички книги, включени в класацията на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“, в заглавията на които се споменаваха думите „младост“, „оргазъм“, „отслабване“, „фитнес“ или „безсмъртие“.

— Как е Виктор? — попита Мария, щом двете с Консуела поръчаха.

Консуела не отговори веднага, за да обмисли внимателно думите си, но най-сетне реши да каже истината.

— Времето му изтича и скоро ще го сменям — призна тя. — Ами Ставрос?

— Страхувам се, че неговото време отдавна е изтекло — отвърна направо Мария. — Само че аз нямам нито твоята красота, нито фигурата ти, да не говорим, че имам три деца тийнейджъри, така че едва ли ще се върна на пазара, за да се огледам за по-свеж жених.

Консуела се усмихна, когато ѝ сервираха салата „Нисоаз“.

— Кажи какво те води в Лондон — освен обяда със стара приятелка? — любопитства Мария.

— Виктор е набелязал нова банка — обясни Консуела, сякаш обсъждаше дете, което си е харесало някоя нова марка за колекцията. — А пък аз търся подарък за рождения си ден.

— Как мислиш, на какво ще се спре Виктор този път? — подпита Мария. — Някоя къща в провинцията може би? Чистокръвен състезателен кон? Или ще бъде твой собствен самолет?

— Нито едно от тези неща. — Консуела остави вилцата до преполовената салата. — Имам нужда от нещо, което няма да се опита да ми вземе в бъдеще, така че подаръкът трябва да бъде признат от който и да е съд като единствено и само мой.

— Успя ли да откриеш нещо подходящо? — поинтересува се Мария.

— Още не — призна Консуела. — В „Асприс“ нямаха нищо интересно, витрините на „Картие“ бяха почти празни, единственото, което ми хвана окото в „Тифани“, беше продавачът, който за съжаление няма пукната пара. Налага се да продължа да търся и следобед.

Чиниите с едва докоснатите салати бяха дискретно вдигнати, а Мария бързо прецени, че сервитьорът е прекалено млад и кльощав. Друг сервитьор със същия проблем им наля кафе без кофеин. Консуела отказа и захар, и сметана, докато приятелката ѝ не успя да прояви същата завидна воля.

Двете дами продължиха да се оплакват от това колко жертви им се налагаше да правят в резултат на настъпилата рецесия и разговорът продължи, докато останаха последни в салона. Тогава един позакръглен сервитьор им донесе сметката — неестествено дълъг

списък, след като нито една от двете не бе поръчвала основно и бяха пили само минерална вода „Евиан“.

На тротоара на Саут Одли стрийт те отново се целунаха и всяка пое към целта си — едната на изток, другата — на запад.

Консуела отново се качи в лимузината, за да се върне на Ню Бонд стрийт, докъдето имаше не повече от седем-осемстотин метра.

Щом се озова отново на позната територия, тя пое решително по отсрещната страна на улицата, отби се в „Бентлис“, където установи, че не са продали нищо от миналата година, след това бързо се отправи към „Адлър“, за да установи, че имат същия проблем. Отново прокле речесията, обвини Бил Клинтън за всичките си неволи, лично Виктор я бе уверил, че той е причината за повечето проблеми по света.

Консуела започваше да се отчайва, че ще успее да намери нещо подходящо на Бонд стрийт и с искрено неудоволствие се упъти обратно към „Риц“, примирена с факта, че на следващия ден може да се наложи да отскочи дори до Найтсбридж. И тогава спря пред витрината на „Хаус ъф Граф“. Консуела така и не успя да си спомни магазина от последното си посещение в Лондон преди шест месеца и тъй като познаваше Ню Бонд стрийт значително по-добре, отколкото който и да е от общо тримата си съпрузи, тя реши, че е новооткрит.

Огледа забележителните скъпоценни камъни във великолепни легла от благородни метали, поставени на сигурно място зад бронирани витрини. Когато се премести пред третата композиция, остана с широко отворена уста, също като новородено птиче, което чака да бъде нахранено. В този момент разбра, че не се налага да обикаля повече, защото на витрината, аранжирана на изваян от мрамор врат, искреше огърлица от диаманти и рубини. Имаше чувството, че бе виждала това великолепно бижу, но бързо отблъсна мисълта и продължи да оглежда изящните рубини, подредени около свършени диаманти, създали огърлица с неповторима красота. Без да се замисли дори за миг за цената на тази прелест, Консуела бавно пристъпи към дебелата стъклена врата и натисна дискретния абаносов звънец на стената. „Хаус ъф Граф“ очевидно не се интересуваха да привличат случайни минувачи за свои клиенти.

Щом погледна госпожа Розенхайм, охранителят разбра, че трябва да я придружи до вътрешния салон, където отвори втора врата и

Консуела се изправи пред висок, внушителен мъж с дълго черно сако и панталон на дискретно райе.

— Добър ден, госпожо — поздрави той с лек поклон. Консуела забеляза как възхитеният му поглед се плъзва по пръстените ѝ. — Мога ли да ви помогна?

Въпреки че салонът бе пълен със съкровища, които при нормални обстоятелства биха отнели часове от времето ѝ, Консуела се интересуваше от едно-единствено бижу.

— Да. Бих искала да погледна отблизо огърлицата с диаманти и рубини, изложена на третата витрина.

— Разбира се, госпожо — отвърна управителят и покани клиентката да седне. Кимна почти незабележимо на асистента, който безшумно се приближи до витрината, отключи малка врата и извади огърлицата. Управителят мина зад щанда и натисна скрито копче. Четири етажа над него, в кабинета на господин Лорънс Граф, се разнесе тихо звънене, което предупреждаваше собственика, че клиент е проявил интерес към особено скъпо бижу, така че ако господинът преценеше, можеше да го поеме лично.

Лорънс Граф вдигна поглед към монитора на лявата стена, който показваше какво става на партера.

— Ясно — прошепна той щом забеляза дамата в розов костюм, настанила се край маса Луи XIV. — Госпожа Консуела Розенхайм, ако не греша.

Също както говорителят на Камарата на общините познаваше всички 650 представители, така и Лорънс Граф познаваше шестстотин и петдесетте си клиенти, които можеха да си позволят най-екстравагантните съкровища. Изправи се бързо, излезе от кабинета и се качи на асансьора, за да слезе на партера.

Междувременно управителят бе разстлал черна кадифена подложка пред госпожа Розенхайм, а асистентът бе положил колието с прецизно внимание. Консуела се взираше в мечтаното бижу като омагьосана.

— Добър ден, госпожо Розенхайм — поздрави Лорънс Граф, щом слезе от асансьора и закрачи по плътния килим към бъдещата си клиентка. — За мен е удоволствие да ви видя отново.

Наистина я бе виждал веднъж — на непринудено парти в Манхатън. След това щеше да я забележи дори да бе на сто метра от

него на многолюден ескалатор.

— Добър ден, господин... — Консуела се поколеба, почувствала се за пръв път този ден несигурна.

— Лорънс Граф — представи се той и подаде ръка. — Запознахме се в Сотби Парк Бенет миналата година — благотворителен прием, организиран за Червения кръст, ако не се лъжа.

— Разбира се — възкликна госпожа Розенхайм, въпреки че така и не успя да си спомни събитието.

Господин Граф се наведе с неприкрито страхопочитание над огърлицата с рубини и диаманти.

— Наследството на Канемара — изрече той с благоговение, остана неподвижен за миг и едва след това се настани на мястото, освободено от управителя. — Създадена е през 1936 година от Силвио ди Ларчи — продължи да обяснява той. — Всички рубини са от една и съща мина в Бирма, събирани в продължение на двацет години. Диамантите са закупени от Де Беерс от египетски търговец, който след направата на огърлицата я подарил на крал Фарух като отплата за услугите, които му бил правил. Монархът я подарил на принцеса Фарида в деня на сватбата им, а тя за благодарност му родила четирима наследници, но уви, съдбата не била отредила на нито един от тях да наследи трона.

Граф вдигна поглед от прелестното бижу и погледна живото бижу, настанило се пред него.

— След това огърлицата сменила няколко собственици, преди да попадне в „Хаус ъф Граф“ — продължи разказа си господин Граф. — Последно е принадлежала на актриса, преди петролните залежи на съпруга ѝ да пресъхнат.

Нещо като усмивка пробягна по лицето на Консуела Розенхайм, когато най-сетне си спомни къде бе виждала огърлицата.

— Великолепна е — призна тя и я погледна за последен път, преди да се изправи. — Ще се върна. — Граф я придружи до входа. Девет от десет клиентки, които изричаха подобни думи, нямаха никакво намерение да се върнат, ала той винаги успяваше да разпознае десетата. — Бихте ли ми казали цената? — попита небрежно Консуела, когато той ѝ отвори вратата.

— Един милион лири, госпожо — отвърна Граф с безразличие, сякаш ѝ съобщаваше цената на пластмасов ключодържател, изложен на сергия край плажа.

Щом излезе на тротоара, Консуела освободи шофьора. Умът ѝ работеше толкова бързо, че съпругът ѝ сигурно щеше да остане впечатлен. Пресече улицата и се отби първо в „Уайт Хаус“, след това в „Ив Сен Лоран“, накрая спря и в „Шанел“, а два часа по-късно бе готова с оръжията, жизнено необходими за битката, която ѝ предстоеше. Върна се в апартамента в „Риц“ чак в шест без пет.

Консуела с облекчение разбра, че съпругът ѝ все още не се е върнал от банката. Използва времето, за да се отпусне във ваната и да обмисли добре как най-ловко да заложи капана. След като се изсуши, си сложи пудра, напръска се с новия парфюм и побърза да се види в новите дрехи.

Преценяваше вида си във високото огледало за пореден път, когато Виктор отвори вратата. Спря на място и пусна куфарчето на килима. Консуела се обърна към него.

— Зашеметяваща си — заяви той и по лицето му се изписа същото желание, с което тя бе наблюдавала Наследството на Канемара преди няколко часа.

— Благодаря ти, скъпи — отвърна тя. — Как мина денят ти?

— Невероятен успех. Съгласиха се на сливане, при това на половината от цената, която щяха да ми поискат преди година.

Консуела се усмихна. Това бе неочакван бонус.

— Когато разполагаме с пари, няма защо да се притесняваме от рецесията — добави доволно Виктор.

Вечеряха в приятния дискретен ресторант на „Риц“ и Виктор обясни подробно на съпругата си как бе преминал денят му в банката. От време на време, когато благоволяваше да прекъсне монолога си, Консуела го възнаграждаваше с кратка забележка от сорта на:

— Колко невероятно умен си, Виктор.

— Удивително!

— Едва ли някога ще успея да разбера как се справяш така блестящо.

Най-сетне той си поръча двойно бренди, запали пура и се отпусна назад на стола, а тя плъзна елегантния си десен крак по

вътрешната страна на бедрото му. За пръв път тази вечер Виктор престана да мисли за сливането.

Когато си тръгнаха и се отправиха към асансьора, Виктор обви с ръка изваяния кръст на съпругата си. Асансьорът спря на шестия етаж, а той вече бе свалил сакото и ръката му бе обгърнала по-стегнатото Консуела. Тя се изкиска кокетно. Преди да отворят вратата на апартамента, той бе започнал да разхлабва вратовръзката си.

Щом влязоха, Консуела закачи табела „Моля, не безпокойте“ от външната страна. Виктор като омагьосан наблюдаваше как съвършената му съпруга бавно сваля дрехите, закупени същия следобед. Бързо смъкна своите и отново му се прииска да бе изпълнил решението, взето на Нова година.

Четирийсет минути по-късно лежеше изтощен на леглото. Въздъхна доволно няколко пъти и захърка. Консуела зави голите им тела и се отпусна с широко отворени очи. Вече пристъпваше към втория етап от плана си.

На следващата сутрин Виктор се събуди от дланта на съпругата си, спуснала се в нежна ласка по вътрешната страна на бедрото му. Обърна се към нея, споменът от предишната вечер все още беше жив. Любиха се втори път, нещо, което, не помнеше откога не се беше случвало.

Сети се за рождения ден на съпругата си едва на излизане от банята. Беше ѝ обещал да прекара предобед с нея, за да купят подарък. Искрено се надяваше да е набелязала вече нещо, защото се налагаше да се върне в Ситито и да прегледа с юристите проектодоговора клауза по клауза.

— Честит рожден ден, скъпа — поздрави я той, когато влезе в спалнята. — Между другото, хареса ли си вече подарък? — продължи той и хвърли бегъл поглед към първа страница на „Файненшъл Таймс“, където гадаеха над възможностите за евентуалното ново поглъщане, което наричаха сливане. За втори път тази сутрин по лицето на Виктор плъзна доволна усмивка.

— Да, скъпи — отвърна Консуела. — Харесах си една дрънкулка. Надявам се да не ти се стори прекалено скъпа.

— И колко струва „малката дрънкулка“? — попита Виктор.

Консуела се обърна към него. Беше си сложила само две дрешки, и двете черни. Изглеждаше стройна и забележително слаба.

Виктор се зачуди дали му остава достатъчно време, ала си спомни юристите, които бяха работили цялата нощ и щяха да го чакат търпеливо в банката.

— Не попитах за цената — отвърна Консуела. — Ти си много по-умен от мен и разбираш от подобни неща — добави тя и облече синя копринена блуза.

Виктор погледна часовника си.

— Далече ли е? — попита той.

— Отсреща, на Бонд стрийт, скъпи — обясни Консуела. — Не ми се иска да те задържа прекалено дълго. — Тя отлично разбираше какви мисли се въртят в главата на съпруга ѝ.

— Добре. Да вървим веднага да видим малката ти дрънкулка — предложи той и посегна към ризата си.

Докато Виктор се обличаше, Консуела с помощта на „Файненшъл Таймс“ умело поведе разговора към забележителното му постижение от предишния ден. Изслуша повторно подробностите от поглъщането, докато излизаха от хотела и вървяха хванати за ръце по Бонд стрийт.

— Спестих поне няколко милиона — повтори отново той.

Консуела въздъхна и го поведе към „Хаус ъф Граф“.

— Няколко милиона? — възкликна тя. — Ти наистина си невероятно умен, Виктор.

Охранителят бързо отвори вратата и Консуела забеляза, че този път господин Граф я очаква край масата. Собственикът се поклони ниско, след това се обърна към Виктор.

— Позволете ми да ви поздравя за великолепната сделка, господин Розенхайм. — Виктор се усмихна. — С какво мога да ви помогна?

— Съпругът ми би искал да види Наследството на Канемара — намеси се Консуела, без да даде възможност на Виктор да отговори.

— Разбира се, госпожо — кимна собственикът.

Мина зад масата и разстла кадифената подложка. Асистентът отново свали великолепното колие от мястото му на третата витрина и внимателно го положи в центъра на кадифената подложка, за да изпъкнат скъпоценните камъни. Господин Граф се канеше да започне разказа си за историята на бижутото, когато Виктор попита направо:

— Колко струва?

Господин Граф вдигна глава.

— Това е необикновено бижу. Струва ми се...

— Колко? — повтори Виктор.

— Дори само произходът му...

— Колко?

— Ако обърнете внимание на красотата, да не говорим за майсторската уникална изработка...

— Колко? — Този път Виктор повиши глас.

— Дори не съм сигурен, че „уникална“ е подходящата дума.

— Вероятно сте прав, но аз трябва да знам колко ще ми струва.

— Виктор видимо бе започнал да губи търпение.

— Един милион лири, господине — заяви напълно спокойно собственикът, усетил, че не си струва да рискува с нови суперлативи.

— Съгласен съм да платя половин милион, нищо повече — долетя незабавният отговор.

— С искрено съжаление трябва да ви съобщя, господине — започна Граф, — че при това бижу няма място за договорки.

— Винаги има място за договорки, все едно каква е стоката — отсече Виктор. — Повтарям още веднъж предложението си. Половин милион.

— Боя се, че в този случай, господине...

— Аз пък съм убеден, че ако ви дам малко време, ще ме разберете — прекъсна го Виктор. — Тъй като тази сутрин не разполагам с излишно време, ще ви напиша чек за половин милион и ще ви оставя сам да решите дали да осребрите чека, или не.

— Страхувам се, че си губите времето, господине — отвърна Граф. — Не мога да продам Наследството на Канемара за по-малко от един милион.

Виктор извади чековата си книжка от вътрешния джоб на самото, разви капачката на писалката си и написа „Петстотин хиляди лири само“ под името на банката, което съвпаднаше с неговото. Съпругата му се отдръпна дискретно няколко крачки назад.

Граф се канеше да повтори вече казаните думи, когато вдигна поглед и забеляза, че госпожа Розенхайм безмълвно го моли да приеме чека.

Опитният търговец остана изумен, когато Консуела продължи да кима.

Виктор остави чека на масата.

— Давам ви двацет и четири часа да решите — категоричен беше той. — Утре сутринта се връщаме в Ню Йорк, със или без Наследството на Канемара. Вие решавате.

Граф не се докосна до чека и придружи господин и госпожа Розенхайм до вратата, където се поклони и стоя наведен, докато съпрузите излязат на Бонд стрийт.

— Беше великолепен, скъпи — отбеляза Консуела, когато шофьорът отвори вратата на лимузината, за да се качи господарят му.

— В банката — нареди Розенхайм и се отпусна на задната седалка. — Ще си получиш малката дрънкулка, Консуела. Той ще осребри чека, преди да са изтекли двацетте и четири часа, сигурен съм. — Шофьорът затвори задната врата, прозорецът се смъкна безшумно, за да може Виктор да ѝ отправи последна усмивка. — Честит рожден ден, скъпа.

Консуела отвърна на усмивката му и изпрати въздушна целувка, когато колата се вля в трафика по посока на Пикадили. Сутринта не премина както я бе планирала, защото не бе съгласна с преценката на съпруга си, но пък ѝ оставаха цели двацет и четири часа, за да оправи нещата.

Консуела се върна в апартамента в „Риц“, съблече се, взе душ, отвори нов парфюм и бавно започна да се преоблича във втория тоалет, купен предишния ден. Понечи да излезе от стаята, но се върна, за да провери на страниците на „Файненшъл Таймс“ цената на зеленото кафе.

Излезе през входа на „Риц“ към Арлингтън стрийт, облечена в двуреден тъмно син костюм на „Ив Сен Лоран“ и широкопола шапка в червено и бяло. Не обърна никакво внимание на шофьора, повика такси и даде адреса на малък дискретен хотел на Нйтсбридж. След петнайсет минути влезе във фоайето с наведена глава, съобщи на управителя името на гост на хотела и я придружи до апартамент на четвъртия етаж. Домакинът се изправи, когато тя влезе в стаята, приближи се, целуна я и по двете бузи и ѝ пожела честит рожден ден.

След интимен обяд, последван от още по-интимно прекаран час в съседната стая, домакинът на Консуела изслуша молбата ѝ и след като провери часовника си, се съгласи да я придружи до Мейфеър. Не спомена, че му се налага да се върне в офиса си до четири часа, защото

очаква важен разговор от Южна Америка. След падането на бразилския президент цените на кафето бяха скочили главоломно.

Докато колата ги отвеждаше по Бромптън Роуд, придружителят на Консуела се обади, за да провери последните котировки на зелено кафе на нюйоркската борса (единствено уменията ѝ в леглото бяха успели да го спрат да позвъни по-рано). Не скри удоволствието си, когато разбра, че цената се е вдигнала с два цента. Единайсет минути по-късно колата ги остави пред „Хаус ъф Граф“.

Когато влязоха в магазина, хванати за ръце, господин Граф дори не трепна.

— Добър ден, господин Карвало — поздрави той. — Надявам се тази година реколтата да е добра.

— Не мога да се оплача — усмихна се уважаваният клиент.

— С какво мога да ви помогна? — попита собственикът.

— Бихме искали да видим диамантената огърлица от третата витрина — отвърна Консуела, без да се поколебае.

— Разбира се, госпожо — кимна Граф, сякаш разговаряше с напълно непозната.

За втори път този ден черната кадифена подложка бе разстлана, за втори път асистентът постави Наследството на Канемара в центъра.

Този път господин Граф успя да разкаже историята, преди Карвало любезно да попита за цената.

— Един милион лири — уведоми го Граф.

След миг колебание Карвало взе решение.

— Готов съм да платя половин милион.

— Това е необикновено бижу — отвърна собственикът. — Струва ми се, че...

— Може и да сте прав, но не съм склонен на повече от половин милион — отсече Карвало.

— Ако обърнете внимание на красотата, да не говорим за майсторската уникална изработка...

— Независимо от това повече от половин милион не давам.

— Дори не съм сигурен, че „уникална“ е подходящата дума.

— Половин милион, нито цент повече — настоя Карвало.

— С искрено съжаление трябва да ви съобщя, господине — продължи Граф, — че при това бижу няма място за договори.

— Винаги има място за договорки, все едно каква е стоката — настоя производителят на кафе.

— Страхувам се, че в този случай не е така. Виждате ли...

— Предполагам, ще промените мнението си, след като помислите — прекъсна го Карвало. — За съжаление този следобед не разполагам с време. Ще ви напиша чек за половин милион лири, а вие сам ще решите дали да го осребрите.

Карвало извади чековата си книжка от вътрешния джоб на самото, разви капачката на писалката си и написа „Петстотин хиляди лири само“. Консуела мълчеше.

Карвало остави чека на масата.

— Давам ви двацет и четири часа да решите. Полетът ми за Чикаго е утре следобед. Ако чекът не е осребрен, когато стигна в офиса си...

Граф се поклони, без да каже и дума, а чекът остана на масичката. Придружи ги до вратата и се поклони отново, докато двамата излизаха на тротоара.

— Ти беше блестящ, скъпи — похвали го Консуела, когато шофьорът отвори вратата на работодателя си.

— На борсата — нареди Карвало. Обърна се към любовницата си. — Огърлицата ще бъде твоя още днес, сигурен съм, скъпа.

Консуела се усмихна и помахала след колата, поела към Пикадили. Бе готова да се съгласи с думите на любовника си. Щом колата сви зад ъгъла, тя се върна в „Хаус ъф Граф“.

Собственикът се усмихна и ѝ подаде чудесно опакован пакет. Поклони се ниско и я поздрави:

— Честит рожден ден, госпожо Розенхайм.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.